

ת"פ 1777/08/12 - מדינת ישראל נגד שמעון גבאי

בית משפט השלום ברחובות
ת"פ 1777-08-12 מדינת ישראל נ' גבאי
בפני כב' השופטת אפרת פינק
המאשימה
נגד
הנאשם
שמעון גבאי
28 מאי 2015

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אביטל פורטנוי

הנאשם בעצמו

ב"כ הנאשם עו"ד דורון לוי

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

פתח דבר

1. אומר כבר בראשית הדברים, כי החלטתי לזכות את הנאשם מעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, ותחת זאת להרשיעו בעבירה של תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

מבוא

2. הנאשם ומר יגאל נודלמן (להלן - "המתלונן") עבדו שניהם במפעל "סקופ" באזור התעשייה בבני עיי"ש (להלן - "המפעל").

3. לפי המיוחס בכתב האישום, ביום 26.1.11, סמוך לשעה 14:30, במהלך ויכוח תקף הנאשם את המתלונן בכך שתפס בצווארו של המתלונן ובהמשך תפס בידו השמאלית והפילו לרצפה. עוד מיוחס, כי לאחר שהמתלונן קם על רגליו, הוסיף הנאשם ותקפו בכך שאחז בצווארו וחנק אותו. כתוצאה מכך, נפגע מכשיר המצוי בתוך אמת ידו השמאלית של המתלונן מאז שעבר תאונת עבודה בשנת 2006. בהמשך לכך, ביום 26.5.11 אושפז המתלונן ונותח בהרדמה מלאה לשם הוצאת המכשיר. ביום 18.1.12 עבר הנאשם ניתוח נוסף להכנסת מכשיר חדש.

עמוד 1

4. הנאשם כפר בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום. במענה לכתב האישום מסר בא כוח הנאשם, כי המתלון הוא שפנה בצורה אגרסיבית לנאשם וכתוצאה מכך התפתח ויכוח, שבמהלכו המתלון תקף את הנאשם מספר פעמים והנאשם אך הדפו. האירוע גם לא גרם לפגיעה במכשיר שבידו של המתלון, ואין קשר סיבתי בין האירוע לבין הניתוח שעבר המתלון כארבעה חודשים אחריו.

רקע עובדתי

5. הנאשם שימש בעת הרלוונטית לכתב האישום כסדרן ונהג משאיות במפעל. הנאשם הינו עובד ותיק במפעל.
6. המתלון עסק בעת הרלוונטית לכתב האישום בבקרת הובלות במפעל והיה אחראי, מתוקף תפקידו, על שטיפה ופריקה של משאיות.
7. כאן המקום לציין, כי המתלון עבר תאונת עבודה בשנת 2006 וכתוצאה ממנה נקטעו חלק מאצבעות כף ידו השמאלית, נפגעה הרקמה הרכה של כף ידו, והוא נאלץ לעבור מספר ניתוחים. בשל צלקת פנימית בתוך אמת ידו, הוכנס מכשיר בשם אקספנדר (להלן - "**המכשיר**") לתוך ידו של המתלון. המכשיר משמש כמותחן רקמות פנימי המורכב מבלון המוחדר מתחת לעור עם צינורות שדרכם מזריקים נוזל. המכשיר מסייע לסגירת הצלקת הפנימית בידו של המתלון.
8. ביום 26.1.11 התפתח ויכוח מילולי בין הנאשם לבין המתלון במהלך עבודתם במפעל, כאשר המתלון דרש מהנאשם לשטוף את המשאית שלו. הוויכוח המילולי גלש לאלימות פיסית.
9. במקום היו נוכחים, מלבד הנאשם והמתלון, גם ניסים שמעון (להלן - "**שמעון**"), ועמית זילברשטיין (להלן - "**זילברשטיין**"), שגם הם עובדים במפעל. שמעון וזילברשטיין עבדו עם הנאשם מספר שנים, קודם לאירוע מושא כתב האישום, והם עודם עובדים עמו. הנאשם אחראי על זילברשטיין. שמעון היה נוכח בחלק מהאירוע בלבד ואילו זילברשטיין היה נוכח במשך כל האירוע. בתום האירוע, עלו המתלון והנאשם לבירור אצל מנכ"ל המפעל.
10. המתלון הגיש תלונה במשטרה נגד הנאשם רק ביום 30.1.11, כשבוע לאחר האירוע מושא כתב האישום. באותו יום פנה גם למרפאת כף יד בבית חולים תל השומר וטען כי הותקף בעבודה וכתוצאה מכך המכשיר "התרוקן? התפוצץ" (כך במקור - א.פ.).

גדר המחלוקת

11. שתי שאלות עיקריות מצויות במחלוקת בתיק זה:
- השאלה הראשונה - האם הנאשם תקף את המתלון ביום 26.1.11?
- השאלה השנייה - שאלת הקשר הסיבתי המתעוררת רק אם יימצא שהנאשם תקף את המתלון - האם תקיפתו של הנאשם את המתלון גרמה לפגיעה במכשיר והובילה לניתוח להוצאתו?
12. באת כוח התביעה טענה, כי יש ליתן אמון בגרסתו של המתלון, שהינה גרסה הגיונית וקוהרנטית. גרסתו של המתלון נתמכת בהודאתו של הנאשם כי גם הוא נהג באלימות כלפי המתלון, וכן בגרסתו של העד, שמעון, אשר צפה

באירוע ואישר את עיקרי דבריו של המתלון. חיזוק נוסף לגרסת המתלון ניתן למצוא, כך לטענת באת כוח התביעה, במסמכים הרפואיים של המתלון המלמדים כי המתלון נפגע כתוצאה מהאירוע.

13. עוד טענה באת כוח התביעה, כי אין ליתן אמון בגרסתו של הנאשם. תחילה מסר הנאשם בחקירתו גרסה חלקית בלבד. רק במהלך החקירה שינה הנאשם את גרסתו על מנת להתאימה לשאלות שנשאל, ולתאר את המתלון כאלים יותר ממה שהיה, וזאת על מנת לבסס טענה להגנה עצמית. בבית המשפט שוב מסר הנאשם גרסה שונה. גם עד ההגנה, זילברשטיין, מסר גרסה שונה מזו של הנאשם ואין בעדותו כדי לתמוך בגרסתו של הנאשם. הנאשם גם לא עמד בנטל להוכיח כי עומדת לו טענה להגנה עצמית.

14. באת כוח התביעה הוסיפה וטענה, כי אמנם אין במסמכים הרפואיים כשלעצמם כדי להוכיח כי המכשיר נפגע כתוצאה מהתקיפה. עם זאת, כאשר מצרפים את גרסת המתלון למסמכים הרפואיים עולה, שהנאשם תקף את המתלון ובכך גרם לפגיעה במכשיר וכתוצאה מכך נאלץ המתלון לעבור ניתוח להוצאתו.

15. באשר לטענת הנאשם בדבר מחדלי חקירה טענה באת כוח התביעה, כי אין המדובר במחדלים משמעותיים שיש בהם כדי להוביל לקיפוח הגנתו של הנאשם, והראיות שהציגה התביעה, די בהן כדי להוביל להרשעתו של הנאשם.

16. מנגד, טען בא כוח הנאשם, כי אין ליתן כל אמון בגרסתו של המתלון, וזאת משום שמסר מספר גרסאות סותרות ומתפתחות, במהלך תלונתו הראשונה במשטרה, חקירתו באזהרה, וכן במסגרת עדותו בבית המשפט. גם המסמכים הרפואיים אינם תומכים בגרסתו. המתלון מסר בחקירותיו מספר גרסאות לענין הנזקים הגופניים שנגרמו לו, אולם לא נמצאה כל תמיכה רפואית לטענותיו וגם התביעה חזרה בה מכוונתה להגיש חלק מהמסמכים הרפואיים.

גרסתו של המתלון גם אינה סבירה, משום שאם אכן היה מתרחש אירוע חמור של אלימות כטענתו, סביר היה שעדי הראייה יתערבו באירוע.

17. עוד טען בא כוח הנאשם, כי יש ליתן אמון בגרסתו של הנאשם, אשר מסר גרסה קוהרנטית וללא סתירות. תמיכה לחלק מגרסתו של הנאשם ניתן למצוא בעדותו של עד ההגנה, זילברשטיין, אשר יש ליתן גם בה אמון מלא. לטענת בא כוח הנאשם, גם סדר האירועים מלמד, כי המתלון הוא שתקף ראשון את הנאשם וכי הלה אך הדף את המתלון. בנסיבות אלו עומדת לנאשם טענה להגנה עצמית ומתקיימים התנאים הנדרשים לביסוסה.

18. עוד הוסיף וטען בא כוח הנאשם, כי לא הוכח כל קשר סיבתי בין האירוע שאירע במפעל ביום 26.1.12 לבין הפגיעה במכשיר המצוי בידו של המתלון והניתוח שנאלץ לעבור ארבעה חודשים לאחר מכן.

19. בא כוח הנאשם גם טען שנפלו מחדלי חקירה בכך שלא הובא מנכ"ל המפעל לעדות וגם לא הוצגו סרטונים ממצלמות אבטחה, שלטענת המתלון קיימים במקום.

דין והכרעה

גרסאות העדים והערכת מהימנותם

20. ההכרעה בשאלה אם הנאשם תקף את המתלון ביום 26.1.12 מבוססת רובה ככולה על הערכת מהימנותם של העדים. על אודות האירוע העידו מטעמה של התביעה, המתלון וניסים. מטעמה של ההגנה העידו הנאשם

וזילברשטיין. ניסים וזילברשטיין הם עדי ראייה לאירוע שבין המתלון והנאשם.

21. השוואה בין הגרסאות השונות שמסר המתלון מלמדת, כי לא מסר גרסה עקבית ואחידה באשר לתיאור האירוע. אפרט את ההבדלים העיקריים שבין הגרסאות:

בחקירתו הראשונה במשטרה ביום 30.1.11 מסר המתלון, כי ביקש מהנאשם לבצע עבודה מסוימת, הנאשם כעס עליו, תפס אותו בצווארו עם ידו ולאחר מכן תפסו ביד שמאל שבה נותח והפילו לרצפה. לדבריו, הוא לא תקף את הנאשם כלל וניסה רק להדפו ממנו (נ/1);

בחקירתו באזהרה ביום 28.6.12, כשנה וחצי לאחר האירוע, מסר המתלון תיאור שונה, שלפיו הנאשם תקף אותו שלוש פעמים - בפעם הראשונה, תפס אותו בגרון, שם לו רגל מאחור והטיחו לרצפה. בפעם השנייה, כאשר ניסה להתרומם, תפס אותו בנעילה. בפעם השלישית, אחרי שקם מהרצפה הנאשם חנק אותו שלוש פעמים. כן הוסיף, כי לאחר שנפל בפעם השלישית, שכב על הרצפה כעשר דקות ולא יכול היה לקום. המתלון הכחיש מכל וכל כי היו דחיפות הדדיות בינו ובין הנאשם וכי ניסה להפיל את הנאשם. המתלון גם הכחיש כי איים על הנאשם. עם זאת הודה, כי אמר "אני יכול עליך ביד אחת", וזאת לטענתו על מנת להפסיק את התקיפה (נ/2);

בעדותו הראשית שב וציין כי הוא לא תקף ורק התגונן מפני הנאשם ואילו הנאשם תקף אותו שלוש פעמים, אולם ציין כי דווקא בתקיפה השלישית - ולא הראשונה - הנאשם תפס לו את הגרון, שם לו רגל והפילו. עוד הוסיף לראשונה בעדותו, כי לאחר הפעם השנייה שבה תקף אותו הנאשם, הניח את המקודד שהיה בידו בצד וניסה להרתיעו באומרו כי הוא "יכול עליו ביד אחת" (פרוטוקול הדין, בעמ' 5);

בחקירתו הנגדית חזר בו המתלון מטענתו כי היו שלוש תקיפות וטען כי לא אמר לשוטר שהנאשם תקף אותו שלוש פעמים, אלא אך שתחילה הנאשם תפס אותו בחניקה, לאחר מכן בנעילה ובפעם השלישית שם לו רגל. כמו כן טען, כי אמר לשוטר כבר בחקירה הראשונה כי הוא "יכול על הנאשם ביד אחת", אולם הוא אינו יודע מדוע זה לא נרשם. המתלון גם הוסיף לראשונה בחקירתו הנגדית, כי במהלך שתי התקיפות הראשונות היה המקודד בידו, ולטענתו כאשר הנאשם הפיל אותו לרצפה, המקודד נפל. עוד הוסיף לראשונה, כי בסוף האירוע, זילברשטיין ניסה לסייע לו לקום (שם, בעמ' 12 - 14).

22. בין גרסאותיו של המתלון קיימות לא מעט סתירות. ניכר גם, כי גרסתו התפתחה במהלך הזמן. בחקירה הראשונה במשטרה תיאר המתלון אירוע שבו הנאשם תקף אותו פעם אחת בלבד והוא נאלץ להתגונן. המתלון לא מסר פרטים נוספים. בחקירתו באזהרה, כעבור שנה וחצי ממועד האירוע, תיאר המתלון אירוע עם שלושה שלבים. גם בתיאור זה הוא אינו עושה דבר, אולם הודה כי אמר לנאשם "אני יכול עליך ביד אחת"; בעדותו חזר על התיאור שלפיו יש שלושה שלבים לאירוע, אולם הוסיף לראשונה כי הוא הרים מקודד בידו לאחר התקיפה השנייה. בחקירתו הנגדית כבר הודה כי במהלך רוב האירוע היה עם המקודד בידו.

כאן המקום לציין, כי התביעה בחרה את הגרסה שמסר המתלון בחקירתו הראשונה כבסיס לכתב האישום. התביעה לא טענה לאיזו מהגרסאות יש ליתן אמון ולא סיפקה כל הסבר לשינויים בין הגרסאות.

23. גם הנאשם לא מסר גרסה עקבית ואחידה וגרסתו התפתחה במהלך החקירה ובמסגרת עדותו בבית המשפט:

בחקירתו במשטרה מסר הנאשם תחילה, כי האירוע החל בכך שהוא והמתלון היו צמודים זה לזה והוא הזיז את

המתלון עם הכתף, משום שהיה לו מקודד ביד. המתלון שם את המקודד בארגז הרכב ואמר: "ביד אחת אגמור עליך". לאחר שהמתלון איים עליו, תפס הנאשם את המתלון מהצוואר והפילו לרצפה. רק לאחר שנשאל באותה חקירה מדוע הפיל את המתלון אמר, כי המתלון "בא לתקוף אותי, שם את המקודד, איים שיגמור אותי ובא אליי, תפס אותי וניסה להפיל אותו ואז הפלתי אותו". בהמשך החקירה, כאשר נשאל על גרסתו של המתלון כי התנפל עליו, הוסיף פרט נוסף, שלפיו המתלון בא אליו "בריצת אמוק". עוד ציין כי לאחר שהפיל את המתלון, הלה קם, תפס אותו בגוף וניסה לתקוף אותו ולפיכך הפילו שוב (ת/5);

בעדותו הראשית בבית המשפט, לעומת זאת, מסר הנאשם כי המתלון הוא שנצמד אליו עם מקודד ביד, ולפיכך דחף אותו והמתלון מעד כתוצאה מכך. לאחר מכן, המתלון הניח את המקודד ואמר "אני גומר עליך". המתלון בא באמוק, ולפיכך תפס את חולצתו והשכיב אותו על הרצפה עם הרגל. עוד הוסיף לראשונה, שכאשר המתלון שכב על הרצפה, ניסה לתת לו יד ולעזור לו לקום, אולם המתלון נתן לו בעיטה ביד. בהמשך גם מסר, כי המתלון תקף אותו עם המקודד. הנאשם הכחיש מכל וכל כי תפס את המתלון בגרונו. לדבריו, המתלון לא רץ אליו באמוק, אלא הגיע כדי לתקוף. הנאשם ציין לראשונה בעדותו, כי זילברשטיין ניסה להרגיע את המתלון. כאשר נשאל מדוע מסר אצל המנכ"ל שהוא מצטער, אמר שאינו מרגיש צורך להצטער אולם אם אמר שמצטער "אז בסדר" (פרוטוקול הדיון, בעמ' 38 - 43);

24. קיימות, אפוא, סתירות גם בין הגרסאות השונות שמסר הנאשם. במהלך חקירתו של הנאשם לא מסר תחילה תיאור של האירוע בכללותו. האירוע שתיאר בשלב ראשון בחקירה אינו מספק כל הסבר למעשיו שלו. רק לאחר שנחקר "ברחל בתך הקטנה" מדוע הפיל את המתלון, מסר לראשונה בחקירה כי המתלון עמד לתקוף אותו ואף ניסה להפילו לרצפה. יתר על כן, הנאשם שינה את גרסתו במשטרה והוסיף תוספות רבות במהלך עדותו. בעוד שבחקירה אמר הנאשם כי הם נצמדו זה לזה, בעדותו טען כי המתלון נצמד אליו. בעדותו תיאר לראשונה כי המתלון איים עליו באמצעות המקודד, כאשר המקודד בידו. בעדותו גם תיאר לראשונה, כי המתלון בעט בו לאחר שהפילו לרצפה פעם נוספת. הנאשם לא מסר כל הסבר מדוע הצטער על מעשיו, אם לא עשה דבר.

25. כל אחד מהצדדים טען, כי יש ליתן אמון מלא בגרסתו שלו ואין ליתן אמון בגרסתו של הצד האחר. לא מצאתי כי אלו הם פני הדברים. הן המתלון והן הנאשם מסרו גרסאות מתפתחות ונעדרות עקביות. עם זאת, במהלך ההליך התברר, כי חלק מההתרחשויות כבר אינה שנויה במחלוקת. משמע, קיימות נקודות השקה בין הגרסאות של המתלון והנאשם וניתן לקבוע ממצאים בהתאם להן. מכאן, שלא ניתן לומר כי גרסה אחת כולה מהימנה ואילו הגרסה האחרת כולה שקרית.

26. יתר על כן, גרסאותיהם של הנאשם ושל המתלון אינן עומדות לבדן, משום שלאירוע היו שני עדי ראייה. שמעון הוא עד ראייה שהעיד מטעם התביעה וזילברשטיין הוא עד הראייה אשר העיד מטעם ההגנה.

27. שמעון מסר בעדותו, כי תחילה ראה את המתלון והנאשם מתווכחים. בשלב מסוים הלך לפרוק סחורה וחזר רק כעבור כעשר דקות. כאשר חזר ראה "מכות". לדבריו, באותו זמן המתלון שכב על הרצפה והנאשם היה עליו. שמעון לא מסר גרסה אחידה בשאלה אם הנאשם תפס את המתלון בגרונו. תחילה אמר, כי ראה את הנאשם מחזיק את המתלון "מפה" והצביע על הגרון. אולם, בהמשך עדותו אמר כי לא ראה את הנאשם זורק את המתלון לרצפה ומחזיק אותו בגרון וראה אך את הנאשם מעל המתלון. לאחר מכן שב לגרסה המקורית ואמר, כי ראה את היד של הנאשם על הגרון של המתלון (פרוטוקול הדיון, בעמ' 18 - 20).

28. לעומת זאת, זילברשטיין מסר בעדותו, כי ראה את הנאשם והמתלון מתווכחים ואת המתלון מגדף את

הנאשם. בשלב מסוים נצמד המתלון אל הנאשם, כאשר המקודד בידו ואמר לו "ביד אחת אני יכול להרוג אותך, להרביץ לך, לפרק אותך", אולם אינו זוכר את המילים המדויקות. בתגובה אינסטינקטיבית, הנאשם דחף את המתלון שמעד אחורה. הנאשם ניסה לעזור למתלון, אולם הלה לא רצה עזרה ועלה למנכ"ל. זילברשטיין נשאל מדוע אמר במשטרה כי היו "ידיים וחיבוקים" ובתגובה ענה שכוונתו לכך שהמתלון הגיע עם המקודד והנאשם דחף את המתלון, משום שרצה לתקוף אותו. כן נשאל מדוע אמר במשטרה כי היו "דחיפות הדדיות" ואמר שכאשר הנאשם בא להרים אותו מהרצפה, המתלון בעט בו ודחף אותו. לאחר מכן, המתלון קם, הניח את המקודד על המשאית ועלה למעלה. עוד ציין, כי אינו יודע אם הנאשם תפס את המתלון בצווארו. לדבריו, הוא זוכר שהנאשם דחף את המתלון, אולם הוא אינו זוכר כיצד דחפו. עוד הודה, כי אכן אמר למתלון לאחר שנפל, כי יקום ויפסיק לעשות הצגות (שם, בעמ' 45 - 47).

29. לא מצאתי כי יש להעדיף באופן מובהק את גרסתו של אחד מעדי הראייה בלבד. אף אחד מעדי הראייה לא מסר גרסה מגמתית התומכת בצד שמטעמו הובא בלבד. גם לא ניתן לומר, כי גרסת מי מעדי הראייה תומכת באופן מלא בגרסת הצד שמטעמו הובא, כאשר הן המתלון והן הנאשם מסרו מספר גרסאות. כל אחד מהצדדים טען כי דווקא עד הראייה שהובא מטעם הצד האחר הוא מוטה, אולם לא מצאתי בסיס כלשהו לטענות אלו. גם לא מצאתי מניע של ממש של מי מעדי הראייה להמציא גרסה בדיונית. עד ההגנה, זילברשטיין, אמנם כפוף לנאשם, אולם לא די בכך כדי ללמד כי לא מסר גרסת אמת. שני העדים עבדו בעת הרלוונטית לכתב האישום הן עם המתלון והן עם הנאשם, ושני העדים עודם עובדים עם הנאשם. גרסאותיהם של עדי הראייה אמנם לא תואמות זו את זו, אולם הן משתלבות זו בזו. לענין זה יש לזכור כי שמעון היה נוכח רק בחלק האחרון של האירוע.

30. מכאן הצורך בבחינה כוללת של גרסאות העדים כולם, על מנת לקבוע ממצאים באשר להתרחשות באירוע.

האם הוכח שהנאשם תקף את המתלון?

31. כאמור, הן המתלון והן הנאשם לא מסרו גרסה עקבית וקוהרנטית ושניהם מסרו גרסאות מתפתחות, שבמסגרתן ניסו להמעיט מחלקם שלהם להתפתחות האלימה של האירוע, ולהעצים את חלקו של האחר. מכאן, שלא ניתן לייחס מהימנות מלאה לגרסתו של מי מהם. עם זאת, במהלך שמיעת הראיות התברר, כי קיימות נקודות השקה בין הגרסאות של המתלון והנאשם, שבהן תיאור ההתרחשות הוא דומה. גם עדי הראייה מאשרים חלק מנקודות ההשקה הללו.

32. תחילה אקבע ממצאים לגבי חלקים מתוך הגרסאות שלמעשה כבר אינם שנויים במחלוקת:

התפתח ויכוח בין המתלון והנאשם - על כך העידו העדים כולם;

במהלך כל הוויכוח היה המתלון עם מקודד בידו - המתלון אמנם לא ציין זאת בחקירתו הראשונה, אולם הודה בכך בחקירתו באזהרה ובעדותו בבית המשפט. גם הנאשם וזילברשטיין העידו על כך;

הנאשם תפס את המתלון בצוואר או בחולצה והפילו לרצפה - המתלון אמנם העיד בכל גרסאותיו כי התפיסה הייתה בצוואר. גם הנאשם מסר בחקירתו כי תפס את המתלון בצוואר, אולם בעדות טען כי תפסו בחולצתו. שמעון אמנם שינה את גרסתו מספר פעמים לענין זה, אולם בסופו של דבר ציין, כי הנאשם תפס את המתלון בגרונו. גם זילברשטיין מסר כי הנאשם דחף את המתלון והפילו לרצפה, אולם לא זכר אם דחפו לאחר שאחזו בצווארו;

המתלון אמר לנאשם "אני יכול עליך ביד אחת" או ביטוי דומה אחר - המתלון אמנם לא ציין זאת בחקירתו הראשונה,

אולם הודה בכך בחקירתו באזהרה וכן בעדותו בבית המשפט. לטענתו, אמר את הדברים אחרי שהנאשם כבר תקף אותו. גם הנאשם זילברשטיין העידו על כך, אלא שלגרסתם נוסח הדברים היה חמור יותר והוא כלל את המילים "אני גומר עליך", כטענת הנאשם, או "אני אהרוג אותך, ארביץ לך או אפרק אותך", כטענת זילברשטיין. הנאשם גם הודה בעדותו, כי המתלון אמר את הדברים לאחר שכבר הפילו לרצפה;

הנאשם הפיל את המתלון פעמיים - המתלון אמנם מסר מספר גרסאות באשר לכמות הפעמים שבהם הנאשם תקף אותו והפילו לרצפה, ובסופו של דבר טען כי היו שלוש תקיפות. עם זאת, מעיון מדוקדק בגרסת הנאשם עולה, כי הוא מודה בכך שהפיל את המתלון פעמיים. כך בחקירתו אומר הנאשם, כי לאחר שהפיל את המתלון, הלה קם וניסה לתקוף אותו ולפיכך הפילו שוב. שני עדי הראייה לא תיארו מספר תקיפות. מכאן, שאין באפשרותי לאמץ את גרסת המתלון לענין זה, אולם לאור גרסת הנאשם, ניתן לומר כי הפיל את המתלון פעמיים.

33. חלק ארי של האירוע אינו שנוי, אפוא, בסופו של דבר במחלוקת: התפתח ויכוח בין המתלון והנאשם. המתלון היה עם המקודד בידו. הנאשם תפס את המתלון, בצווארו או בחולצתו, והפילו לרצפה. המתלון אמר "אני יכול עליך ביד אחת", ואולי דברים חמורים יותר בסגנון דומה, הנאשם הפיל את המתלון פעם נוספת לרצפה. מכאן, כי הנאשם הפיל את המתלון פעמיים לרצפה.

34. כאשר בוחנים את העדויות ללא נקודות ההשקפה עולה כי עיקר המחלוקת העובדתית עניינה במעשיו של המתלון שקדמו, בכל פעם, להפלתו על ידי הנאשם לרצפה: האם המתלון נצמד לנאשם בצורה מאיימת קודם לפעם הראשונה שבה הנאשם הפיל אותו? והאם המתלון בעט בנאשם וניסה להפילו קודם לפעם השנייה שבה הנאשם הפיל אותו?

שתי מחלוקות עובדתיות אלו עניין בשאלה אם עומדת לנאשם הגנה עצמית.

35. התנאים לקיומה של הגנה עצמית, כפי שנקבעו בחוק ובפסיקה ענפה של בית המשפט העליון הינם: תקיפה שלא כדין; קיומה של סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו; על ההגנה להתבצע רק מרגע שהמעשה דרוש באופן מיידי על מנת להדוף את התקיפה, ועליה להיפסק מרגע שלא נדרש עוד מעשה התגוננות על מנת להדוף את התקיפה; האדם לא נכנס למצב בהתנהגות פסולה; הנחיצות, הן ברמה האיכותית והן ברמה הכמותית; נדרש יחס ראוי בין הנזק הצפוי מפעולת המגן לנזק הצפוי מן התקיפה (ראו, בין היתר: ע"פ 20/04 קליינר נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6) 80, 90 (2004); ע"פ 6157/03 הוך נ' מדינת ישראל (28.9.05); ע"פ 8687/04 חילף נ' מדינת ישראל (12.12.05); ע"פ 4191/05 אלטגאוז נ' מדינת ישראל (25.10.06); ע"פ 6415/11 פולוחין נ' מדינת ישראל (24.12.12)).

36. המסקנה מיישומם של התנאים המפורטים על המקרה דנן היא כי לא קמה לנאשם הגנה עצמית, וזאת גם אם אאמץ את גרסתו במלואה. היצמדות של המתלון לנאשם, ואפילו עם מקודד בידו כטענת הנאשם, אינה מונעת מהנאשם לעזוב את המקום. יתר על כן, גם אם אאמץ את גרסת הנאשם, כי לאחר שהפיל את המתלון, הלה ניסה לתפוס אותו ולהפילו, שוב לא ניתן כל הסבר מדוע לא עזב את המקום כאשר המתלון שרוע על הרצפה. הנאשם גם לא הזעיק את עדי הראייה לעזרה.

37. ייתכן כי המתלון נצמד לנאשם בתחילת האירוע וייתכן, שלאחר שהנאשם הפילו לארץ, המתלון בעט בנאשם וניסה להפילו. דברים אלו גם מתיישבים עם הגיון האירוע וסדרו. אולם, גם אם אאמץ את גרסת הנאשם - ובהתעלם מהסתירות שנמצאו בה - אין בה כדי להקים לו הגנה עצמית. מכאן, כי הנאשם תקף את המתלון בכך שהפילו לרצפה פעמיים.

האם הוכח שהנאשם גרם למתלונן חבלה?

38. סעיף 380 לחוק העונשין דורש הוכחת קיומו של קשר סיבתי בין מעשה התקיפה לבין החבלה (יעקב קדמי **על הדין בפלילים - חוק העונשין**, חלק שלישי, בעמ' 1522 (2006)). תחילה אדון בסוגיית החבלה ומהותה ולאחר מכן בקשר הסיבתי שבין מעשה התקיפה והחבלה.

39. המתלונן תיאר במהלך גרסאותיו שלוש קבוצות של חבלות.

40. כאבי גב - בחקירתו הראשונה ציין המתלונן כי טופל בקופת חולים בגין כאבי גב, וכי יציג מסמך המאשר זאת (נ1). בעדותו בבית המשפט מסר פעם נוספת כי נגרמו לו כאבי גב עקב הנפילה וכי נזקק לטיפול רפואי אצל רופא המשפחה בעקבות זאת. עוד הוסיף, כי לא יכול היה לעמוד כתוצאה מכאבי הגב וכי מטעם זה הלך לבדיקה בבית החולים רק כשבוע לאחר האירוע (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 5 - 6). במהלך חקירתו הנגדית, הודה המתלונן, כי אמנם אמר בחקירתו, שכבר היה בקופת חולים, אולם בפועל הלך לרופא רק לאחר הגשת התלונה. לדבריו, יצר קשר עם הרופא טלפונית, הרופא ידע שהוא לוקח משככי כאבים בשל הניתוח והורה לו לקחת משככי כאבים (**שם**, בעמ' 8 - 10). בסופו של דבר, לא הוגש מסמך כלשהו המאמת את התלונה של המתלונן בדבר כאבי גב. טענה זו גם נזנחה על ידי התביעה.

41. סימנים בצוואר - המתלונן מסר תחילה בעדותו, כי תפיסתו של הנאשם בגרונו לא השאירה סימנים, אולם לאחר מכן טען כי אמר לשוטר שהיו לו סימנים, והשוטר ככל הנראה לא רשם את הדברים (**שם**, בעמ' 11). גם ראייה לקיומם של סימנים על צווארו של המתלונן לא הוגשה. טענה זו, גם היא, נזנחה על ידי התביעה.

42. פיצוץ במכשיר שהוביל לניתוח - למעשה, זאת החבלה העיקרית שמתאר המתלונן, והיא מושא כתב האישום.

בחקירתו הראשונה במשטרה מסר המתלונן, שכאשר נפל במהלך האירוע ניזוק המכשיר בידו ועליו לעבור ניתוח כתוצאה מכך (נ1). בעדותו מסר, כי במהלך האירוע הרגיש זרימה של נוזל מתוך המכשיר, אולם רק ביום 30.1.11 הגיע למרפאת כף יד בתל השומר, וזאת משום שסבל מכאבי גב. לאחר שהתברר לו כי המכשיר התפוצץ הגיש תלונה במשטרה. בעדותו הוסיף, כי נאלץ לעבור שני ניתוחים: האחד ביום 24.8.11 שבו הוחלף מכשיר אחד שהתפוצץ; השני, ביום 18.1.12 שבו הוחלף מכשיר שני שהתפוצץ (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 7 - 10).

תיאור הטיפולים והתאריכים שמסר המתלונן אינם עולים בקנה אחד עם הפרוצדורות הרפואיות המתוארות במסמכים הרפואיים. לפי מסמך "סיכום ביקור" ממרפאת כף היד בבית חולים תל השומר, המתלונן אכן הגיע למרפאה ביום 30.1.11 והתלונן כי הותקף בעבודה והמכשיר "התרוקן ? התפוצץ" (כך במקור - א.פ.). ד"ר שלי גורוביץ', הרופאה המטפלת, ציינה כי בוצע נסיון להזריק לתוך המכשיר אולם יש רושם כי קיימת נזילה (נ6). אין כל התייחסות במסמך רפואי זה, לצורך של המתלונן לעבור ניתוח, וזאת בניגוד לדברי המתלונן בחקירתו. בעדותה מסרה ד"ר גורוביץ', כי למתלונן היו שני מכשירים בתוך כף ידו, וכאשר הגיע למרפאה ביום 30.1.11 אחד היה מלא והשני ריק. לדבריה, התרוקנות או פיצוץ של המכשיר יכולים להיגרם מחור או מכה. לא עלה בידה למלא את המכשיר הריק ביום 30.1.11 ומכאן שלהערכתה קרוב לוודאי שהיה מפוצץ. עוד ציינה, כי נזילה יכולה להיגרם מפיצוץ או מכשל טכני אחר ורק לאחר ניתוח ניתן לדעת באופן וודאי אם המכשיר התפוצץ או התרוקן. להערכתה, הסבירות לכשל אינה גבוהה ומתוך עשרות מקרים, ראתה כשלושה מקרים כאלו בלבד (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 34 - 36).

בהמשך לכך, עבר המתלונן טיפולים רפואיים כדלקמן: ביום 26.5.11 עבר ניתוח להוצאת שני מכשירים מכף ידו (נ1);

ביום 25.8.11 עבר ניתוח "לצורך רויזיה של הגדמים" (ת/2); ביום 19.1.12 הוכנס לו מכשיר חדש (ת/3); במסמך נוסף מיום 16.4.12 צוין, כי אמור לעבור בדיקת "טרומ ניתוח" ביום 23.9.12 בנוגע למכשיר. לא צוינו פרטים נוספים (ת/4).

43. המסמכים הרפואיים אינם מלמדים כי המכשיר נפגע במהלך תקיפתו של המתלונן על ידי הנאשם ביום 26.1.11. למעשה, התובעת בסיכומיה הודתה בכך כי אין די במסמכים הרפואיים להוכחת הקשר הסיבתי, אלא שיש לבחון את המסמכים יחד עם עדות המתלונן.

מהמסמכים הרפואיים עולה, כי המתלונן הגיע לראשונה למרפאה כשבוע לאחר האירוע ואכן נמצא כשל כלשהו במכשיר אחד מתוך השניים כבר באותו ביקור, אם כי טיבו לא היה ברור באותה העת. המסמכים הרפואיים גם מלמדים, כי המתלונן עבר ניתוח להוצאת שני המכשירים בידו כארבעה חודשים לאחר האירוע ועבר ניתוח נוסף במועד מאוחר יותר שאינו ידוע. אין כל הסבר מדוע היה צורך בניתוח להוצאת שני המכשירים אם רק אחד מהם נפגע באירוע. אין גם כל הסבר בדבר מהות הניתוח שעבר במועד מאוחר יותר. יתר על כן, אין מסמכים רפואיים, לא כל שכן חוות דעת רפואית, שמהם ניתן להסיק קיומו של קשר סיבתי הכרחי בין האירוע מושא כתב האישום ובין הצורך בניתוח. מרחק הזמנים שבין האירוע לבין הגעתו של המתלונן לראשונה למרפאה, לא כל שכן המרחק בין האירוע לניתוח, אינו מותיר אפשרות אחת ויחידה שלפיה התקיפה היא הגורם לפגיעה בכף ידו של המתלונן.

גם לא ניתן ללמוד על קיומו של קשר סיבתי מהצירוף בין המסמכים הרפואיים וגרסתו של המתלונן. כאמור, מצאתי קושי של ממש לייחס למתלונן אמון, ובפרט באשר לתיאור מצבו הרפואי. כפי שכבר ציינתי, תיאוריו בדבר מצבו הרפואי לא היו מדויקים, ולא נתמכו במסמכים רפואיים. יתר על כן, ייתכן מאוד, שגם המתלונן התנהג בצורה אלימה במהלך האירוע מושא כתב האישום. בנסיבות אלו גם לא ניתן לדעת, מה בדיוק הוביל לפגיעה בידו, וזאת גם אם אקבל את טענתו, כי הוכח קשר סיבתי בין האירוע לבין הפגיעה בכף ידו, והדבר לא הוכח.

44. מכאן שלא הוכח קיומו של קשר סיבתי בין האירוע מושא כתב האישום לבין הפגיעה בידו של המתלונן והניתוח שנאלץ לעבור.

מחדלי חקירה

45. בטרם סיום, אדון בטענות בדבר מחדלי חקירה.

46. בא כוח הנאשם טען, כאמור, כי נפל מחדל בכך שהמנכ"ל לא הובא לעדות, למרות ששמע את גרסאות הצדדים מיד לאחר האירוע, וגם לא הוצגו סרטונים ממצלמות אבטחה.

47. מהראיות עולה, כי המתלונן שוחח עם המנכ"ל לאחר האירוע וכי גם הנאשם הוזמן למנכ"ל בהמשך לכך, על מנת למסור גרסתו. המתלונן גם טען כי קיימות מצלמות אבטחה במקום וניתן לראות בהן את האירוע.

48. אכן, מן הראוי כי בפני בית המשפט תוצג תמונה ראייתית שלמה ככל הניתן. ייתכן מאוד, בנסיבות אלו, כי המנכ"ל יכול היה לתרום להכרעת הדין. גם סרטונים ממצלמות אבטחה עשויים היו לתרום להכרעה, אם וככל שהיה בהם תיעוד של האירוע. דא עקא, כי המנכ"ל לא זומן לעדות וסרטונים לא הוצגו.

49. אין באפשרותו של בית המשפט להעריך מדוע לא הוצגו ראיות אלו בבית המשפט. גם הנאשם לא ביקש את הבאת המנכ"ל מטעמו, למרות שהוא עודנו עובד במפעל. הנאשם גם לא ביקש שיינתן צו להצגת סרטונים ממצלמות אבטחה. גם לא הוצגה ראיה כלשהי התומכת בטענת המתלונן כי ישנם סרטונים ממצלמות אבטחה. בנסיבות אלו, שבהן

הנאשם בעצמו יכול היה להביא ראיות, אולם לא עשה כן, אין אני מוצאת כי יש למחדלים החקירותיים השלכה על הממצאים שבתיק. תמיכה נוספת למסקנה זו מצאתי בעובדה, כי עיקר הממצאים בתיק מבוססים על נקודות השקפה בין הגרסאות. בנושאים שבהם נותרה מחלוקת, הגעתי למסקנות בהתאם לגרסת הנאשם. מכאן, שלא היה בראיות אחרות כדי לשנות מהכרעת הדין.

סוף דבר

50. הגעתי למסקנה, כי ניתן לקבוע ממצאים לצורך הרשעה פלילית, על החלקים המשותפים שבגרסאות של המתלונן ושל הנאשם, וזאת הגם שלא ניתן היה לייחס את מלוא המהימנות לאיזו מהגרסאות. לחלקים אלו נמצאו תימוכין גם בעדויות של עדי הראייה.
51. מכאן, שהנאשם תקף את המתלונן בכך שהפילו פעמיים לרצפה. לא עלה בידי הנאשם לשכנע כי קמה לו הגנה עצמית, וזאת גם אם אאמץ את גרסתו במלואה לענין האירועים שקדמו לתקיפתו את המתלונן.
52. לא הוכח כי הנאשם גרם במעשיו חבלה למתלונן וכי קיים קשר סיבתי בין החבלה ובין מעשה התקיפה. מכאן, כי לא הוכח כי תקיפתו של הנאשם את המתלונן גרמה לחבלה.
53. לפיכך, אני מזכה את הנאשם מעבירה של הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, ותחת זאת מרשיעה אותו בעבירה של תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

ניתנה והודעה היום י' סיוון תשע"ה,
28/05/2015 במעמד הנוכחים.
אפרת פינק , שופטת

<#6#

החלטה

נדחה לטיעונים לעונש ליום 29.6.15 שעה 12:30.

מובהרת לנאשם חובת ההתייבבות וכי לא יקבל הזמנה נוספת. עוד מובהר לנאשם כי במידה ולא יתייצב יוצא כנגדו צו הבאה וניתן יהיה לדון בהעדרו.

ניתנה והודעה היום י' סיוון תשע"ה, 28/05/2015 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק , שופטת

